
До спеціалізованої вченої ради Д 17.127.07
Класичного приватного університету
за адресою: 69002,
м. Запоріжжя, вул. Жуковського, 70б, ауд. 124.

ВІДГУК

офіційного опонента доктора юридичних наук, професора Богатирьова Івана Григоровича на дисертацію Устюжанінової Ольги Тарасівни «Кримінально-виконавчі засади функціонування державної кримінально-виконавчої служби України» поданої на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право

Відгук підготовлено на підставі вивчення рукопису дисертаційного дослідження Устюжанінової Ольги Тарасівни «Кримінально-виконавчі засади функціонування державної кримінально-виконавчої служби України», автореферату дисертації та наукових праць здобувача, опублікованих за темою дослідження. Дисертація являє собою рукопис обсягом 245 сторінок та складається зі вступу, трьох розділів, вісім підрозділів, висновків, списку використаних джерел (292 найменування) та 7 додатків.

Актуальність теми дослідження та її обґрунтованість. Актуальність дисертації Устюжанінової Ольги Тарасівни пов'язана з необхідністю дослідження функціонування державної кримінально-виконавчої служби України оскільки воно являють собою складні багатопланові проблеми. Варто також зазначити, що після передачі у 2016 р. повноважень щодо виконання кримінальних покарань та пробації до Міністерства юстиції України постало питання про доцільність збереження правоохоронного статусу кримінально-виконавчої служби.

Ця проблема, як і потреба в стабілізації оперативної обстановки в процесі функціонування ДКВС України, актуалізується внаслідок низки надзвичайних подій в установах виконання покарань Міністерства юстиції України протягом 2017–2020 рр. Залишаються недослідженими питання місця і ролі ДКВС України у системі державних правоохоронних структур, що

зумовлено специфічним завданням служби щодо здійснення єдиної державної політики у сфері виконання кримінальних покарань та наданими їй у цій сфері повноваженнями.

Отож, саме сучасна соціально-політична ситуація у глобальному світі та Україні обумовлює необхідність створення належних умов для реалізації принципів законності, гуманізму і поваги до прав і свобод людини у процесі виконання покарань, приведення їх у відповідність до сучасного рівня соціально-економічного розвитку, міжнародних стандартів поводження із засудженими та взятими під варту, обмежений правовий статус та незначна соціальна захищеність персоналу місць несвободи; відсутність у доктрині пенітенціарного права розуміння поняття про захист прав засуджених у місцях несвободи, що створює умови неоднозначного тлумачення його змісту тощо.

Вирішення окреслених питань дозволить наблизити діяльність Державної кримінально-виконавчої служби України до впровадження та реалізації у місцях несвободи таких міжнародних стандартів, які забезпечують оптимізацію кількісно-якісної складової не тільки засуджених, а й персоналу місць несвободи. Очевидно, що усунення даної прогалини стосовно означеної проблеми в свою чергу вимагає: розробки кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України та шляхів вдосконалення її діяльності у сфері виконання покарань. Відповідно до цієї мети здобувачкою були поставлені відповідні завдання:

Об'єкт дослідження – суспільні відносини у сфері виконання покарань органами й установами ДКВС України, їх нормативно-правове та організаційне забезпечення.

Предмет дослідження – кримінально-виконавчі засади функціонування ДКВС України.

Оцінка змісту дисертації та ступеня наукової новизни отриманих результатів. Достовірність та наукова новизна одержаних результатів дослідження забезпечена застосуванням сучасних загальнонаукових та

спеціальних методів наукового пізнання, використанням здобувачкою значного обсягу вітчизняних та іноземних наукових і нормативних джерел, напрацьованої солідної емпіричної бази, зокрема аналіз статистичних даних Міністерства юстиції України у сфері виконання кримінальних покарань та пробації (2005–2020 рр.); результати анкетування 250 осіб зі складу персоналу ДКВС України з усіх регіонів країни. У роботі також використано інформацію, яка висвітлена в оглядах, бюлетенях, інформаційних листах, наказах Міністерства юстиції України у сфері виконання кримінальних покарань та пробації (с. 23 дисертації).

Аналіз дисертації Устюжанінової О. Т. показує здатність здобувачки успішно вирішувати наукові завдання як фундаментального так і прикладного значення, про що свідчать напрацьовані дисертантом матеріали, докладність їх аналізу у різних аспектах обраної теми дослідження, а також формулювання проміжних та загальних наукових висновків, що забезпечують належний рівень достовірності та обґрунтованості всього змісту дисертаційної роботи.

Зокрема, на користь цього свідчить широке використання автором належного спектру методів, зокрема конкретно-соціологічних, які підтверджують об'єктивність, обґрунтованість та репрезентативність отриманих висновків, зроблених у дисертації. Важливе й те, що вони покладені в основу пропозицій та рекомендацій спрямованих на забезпечення практичної реалізації результатів дослідження.

Авторські напрацювання Устюжанінової О. Т. ґрунтуються на положеннях науки кримінально-виконавчого права, нормах чинного національного законодавства, міжнародних нормативно-правових актів, на узагальненні, аналізі та використанні позитивного вітчизняного та іноземного досвіду. На схвалення та позитивну оцінку заслуговують більшість положень наукової новизни, які виносяться на захист. Насамперед, Устюжанінова О. Т. вперше:

- сформульована авторське визначення поняття «кримінально-виконавчі

засади функціонування ДКВС України» як вихідних нормативно-керівних та інституціональних положень, які забезпечують реалізацію завдань ДКВС України за різними функціональними напрямками шляхом застосування норм кримінального, кримінально-виконавчого та кримінального процесуального законодавства, а також відомчих (міжвідомчих) нормативно-правових актів, що регулюють порядок і умови виконання та відбування кримінальних покарань і пробації;

- обґрунтовано довела, що зміст кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України утворюють такі елементи, як: 1) правова основа функціонування ДКВС України; 2) дуалізм суб'єктів виконання кримінальних покарань і пробації й відповідно суб'єктів відбування цих заходів державного примусу; 3) правовий статус суб'єктів виконання/відбування кримінальних покарань і пробації; 4) соціально значущий результат у виді виправлення й ресоціалізації засуджених і запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень під час відбування покарань; 5) міжнародне співробітництво в пенітенціарній сфері;

- вдало визначила поняття «інституціональні фактори впливу на функціонування Державної кримінально-виконавчої служби України» як факторів, пов'язаних з управлінням ДКВС України та регулюванням окремих сфер реалізації державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, які впливають як позитивно, так і негативно на стан регулювання суспільних відносин, що виникають у процесі виконання й відбування покарання;

- здійснила класифікацію інституціональних факторів на кримінологічні, соціальні та кримінально-виконавчі.

Вивчення змісту дисертації показує, що обраний напрям дослідження знаходиться у тісному зв'язку з науковими програмами, планами, темами і відповідає основним напрямкам реалізації Національної стратегії у сфері прав людини (затвердженої Указом Президента України від 25 серпня 2015 р. № 501/2015), Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних

правових інститутів на 2015–2020 рр. (схваленої Указом Президента України від 20 травня 2015 р. № 276/2015) та Концепції реформування (розвитку) пенітенціарної системи України (схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 вересня 2017 р. № 654-р).

Дисертаційна робота має логічно завершену структуру, побудовану відповідно до мети та поставлених автором задач, що дозволяє простежити авторський підхід до розв'язання складної наукової проблеми. У роботі чітко сформульовані об'єкт і предмет дослідження, а також обрано доцільні та необхідні методи дослідження при аналізі питань функціонування ДКВС України.

Перший Розділ дисертації (с. 27 дисертації та с. 6 автореферату.) присвячено дослідженню «Теоретико-методологічних засад дослідження функціонування Державної кримінально-виконавчої служби України» Авторкою вірно з'ясовано та систематизовано наукові теорії українських учених (с. 1 автореферату) щодо сутності кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України. За результатами проведеного аналізу стану наукового дослідження функціонування ДКВС України згруповано наукові доробки за тематичними напрямками, які відображають зміст кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України на конкретному історичному етапі свого розвитку.

Авторкою вірно зазначено, що завдяки функціонуванню ДКВС України, з 2005 р. почали активно розробляти особливості виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі та довічного позбавлення волі у виправних колоніях різних рівнів безпеки. Варто також підтримати дисертантку про те, що з 2014 р. кримінально-виконавчі засади функціонування ДКВС України набули нового змісту за напрямом формулювання оптимального механізму застосування прогресивної системи виконання покарання (с. 32 дисертації та с. 7 автореферату.). Великого значення в цьому процесі набуло вивчення Ольгою Тарасівною блоку праць інноваційного характеру, підготовлених науковою школою «Інтелект»,

---

багато положень яких було покладено в основу трансформаційних процесів, що відбуваються в системі виконання покарань з травня 2016 р.

Вагомим підґрунтям роботи є використання зазначених у дослідженні методів пізнання кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України (с. 81 дисертації та с. 7 автореферату), що надало змогу не лише повною мірою реалізувати встановлені для проведення цього дослідження завдання, а й досягти поставленої для цього мети, а саме: з'ясувати сутність соціально-правової природи кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України у сфері виконання покарань; розробити на цій основі комплекс науково обґрунтованих заходів, спрямованих на вдосконалення правового механізму функціонування ДКВС України у сфері виконання покарань.

Розкрито об'єктивний зв'язок кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України з національним законодавством та нормами міжнародного права на підставі кращих зарубіжних зразків або міжнародних стандартів, завдяки чому відбувається процес удосконалення основних напрямів функціонування ДКВС України, які перебувають у прямому взаємозв'язку й зумовлені змістом сучасних державних стратегій у сфері виконання кримінальних покарань та пробації.

У роботі показано, що на сьогодні правову основу функціонування ДКВС України становить трищина система джерел, а саме: 1) законодавчі акти; 2) підзаконні (відомчі й міжвідомчі) нормативно-правові акти; 3) міжнародні правові акти.

Зазначені положення, на наш погляд, знайшли належну аргументацію у підрозділі 1.2 дисертації та базуються на змістовних відмінностях сучасного нормативно-правового регулювання кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України, порівняно з правовими актами попередніх періодів, а також відміні риси підзаконного (відомчого й міжвідомчого) рівня нормативно-правового регулювання кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України (с. 82 дисертації та с. 8 автореферату).

Обґрунтовано необхідність поновлення чинності відомчим нормативно-правовим актом кримінально-виконавчого спрямування щодо забезпечення безпеки осіб, які є учасниками кримінального судочинства.

Другий розділ дисертації (с. 85 дисертації та с. 8 автореферату), присвячений «Передумовам формування кримінально-виконавчих засад функціонування Державної кримінально-виконавчої служби України» серед яких авторкою проаналізовано Концепції реформування кримінально-виконавчої системи України, котрі заклали кримінально-виконавчі засади для утворення у 2005 р. Державної кримінально-виконавчої служби України. Зазначено, що з метою підвищення ефективності роботи кримінально-виконавчої системи в Україні у сфері виконання покарань було створено Державний департамент України з питань виконання покарань; це надало змогу виконати зобов'язання, взяті Україною при вступі до Ради Європи, і рекомендації експертів Ради Європи щодо припинення всіх зв'язків із військовими, міліцією й демілітаризації кримінально-виконавчої системи та передати всі її функції управління в одне відомство. Констатовано, що проведена реорганізація спростила систему управління кримінально-виконавчою системою, яка стала більш гнучкою, оперативною, дієвою завдяки концентрації всіх сил та засобів в одному відомстві.

Отже, вищевказані заходи сприяли створенню уніфікованої системи статистичної бази ДКВС України, офіційного веб-сайта кримінально-виконавчої служби, відомчого видання «Закон і обов'язок», а також друкованих періодичних видань на базі територіальних органів управління тощо.

Вірно з'ясовано, що складовими розбудови кримінально-виконавчої системи України з моменту здобуття незалежності до прийняття Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» стали вступ України до Ради Європи (1995 р.); прийняття Конституції України (1996 р.); утворення ДДУПВП (1998 р.) та виведення його зі складу МВС України (1999 р.); прийняття нового КК України (2001 р.); прийняття

КВК України (2003 р.); прийняття низки галузевих законів («Про попереднє ув'язнення» (1993 р.), «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» (1993 р.), «Про загальну структуру і чисельність кримінально-виконавчої системи України» (2000 р.) та ін.).

Третій розділ дисертації (с. 138 дисертації та с. 9 автореферату). **присвячений «Державній кримінально-виконавчій службі України як суб'єкту виконання покарань»** де Ольгою Тарасівною здійснена спроба розкрити сучасні підходи в державній політиці у сфері виконання покарань. До речі, вірно з'ясовано та показано, що вплив політики на кримінально-виконавчі засади функціонування ДКВС України у сфері виконання покарань має інтегративний характер з огляду на низку факторів, таких як: відповідність європейським пенітенціарним стандартам, мілітаризація/демільтаризація, належність до правоохоронної сфери та оптимізації нормативно-правового забезпечення з метою вироблення механізму оптимального виконання покарань в Україні.

Вперше розкрито «Інституціональні фактори впливу на функціонування Державної кримінально-виконавчої служби України» (с. 155 дисертації та с. 10 автореферату), що дозволило виокремити групи як позитивних, так і негативних факторів, а саме: особливе місце та роль ДКВС України в механізмі держави, соціально корисна мета функціонування – виправлення й ресоціалізації засуджених; антикриміногенний вплив на пенітенціарну злочинність з боку персоналу ДКВС України та інших суб'єктів запобіжної діяльності; реалізація основного завдання служби щодо здійснення єдиної державної політики у сфері виконання кримінальних покарань; збереження в колоніях заборонених предметів і речовин та користування ними; встановлення персоналом неслужбових зв'язків із засудженими; вплив кримінальної субкультури; наявність у середовищі засуджених значної кількості осіб, що мають різноманітні відхилення від психіки; низький рівень службової дисципліни персоналу установ виконання покарань; щорічне недофінансування органів та установ виконання покарань

з Державного бюджету України до необхідних потреб; високий рівень суїциду серед засуджених і ув'язнених під варту; фізична та моральна зношеність засобів охорони й нагляду; настання матеріальної відповідальності засуджених до позбавлення волі у випадку завдання установі виконання покарань матеріальних збитків тощо.

Висновки дисертації за своїм змістом відображають досягнення дисертанткою поставленої мети, оскільки вирішують визначені завдання. Авторкою сформульовано нові теоретичні узагальнення та концептуальні положення, запропоновано вирішення теоретичних, прикладних і нормативних проблем функціонування ДКВС України (с. 191 дисертації та с. 11 автореферату).

Наукове та практичне значення отриманих результатів полягає в тому, що висновки та пропозиції, які містяться в дисертації, використовуються, а також можуть бути використані, у практичній діяльності під час проведення занять із службової підготовки персоналу органів і установ виконання покарань (акт впровадження Південно-Східного міжрегіонального управління з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції від 18 серпня 2020 р. № 841вн); в освітньому процесі й науково-дослідній діяльності – під час підготовки лекцій, навчальних та практичних посібників, методичних рекомендацій, тестових завдань і дидактичних матеріалів з кримінально-виконавчого права, кримінального права та кримінології, а також при проведенні різних видів занять із відповідних дисциплін і в системі підвищення кваліфікації персоналу органів та установ виконання покарань (акти впровадження Херсонського факультету Одеського державного університету внутрішніх справ від 21 липня 2020 р. та Чернівецького юридичного інституту НУ «ОЮА» від 06 серпня 2020 р.).

Повнота викладення результатів дослідження в опублікованих працях. Основні положення та висновки дослідження викладено в 10 наукових працях, з них: 4 – статті у наукових фахових виданнях України,

---

1 – стаття в зарубіжному виданні (Норвегія), 5 – матеріали конференцій. Дисертація достатньо апробована. Основні положення та висновки дисертаційного дослідження обговорювалися в межах науково-дослідної роботи Класичного приватного університету за темою «Вплив правової інтеграції на кримінально-правову, кримінально-виконавчі системи та запобігання злочинності в Україні» (державний реєстраційний номер 0116U008203), одним з виконавців якої є здобувачка.

Результати дослідження були оприлюднені на конференціях: Всеукраїнській науково-практичній конференції «Пріоритетні напрямки розвитку та реформування правоохоронних органів України» (м. Херсон, 2019 р.); III International Scientific and Practical Conference «Man and Environment, Trends and Prospects» (м. Токіо, Японія, 2020 р.); Міжнародній науково-практичній конференції «Реформування правоохоронних органів України у світлі змін євроінтеграційних процесів» (м. Херсон, 2020 р.); Першій Міжнародній інтернет-конференції «Роль інтеграційних процесів у формуванні національних правових систем» (м. Херсон, 2020 р.); 18th International scientific and practical conference «Modern Science, Practice, Society» (м. Бостон, США, 2020 р.).

Повнота викладення результатів дослідження в опублікованих працях. Основні положення та висновки дослідження викладено в 10 наукових працях, з них: 4 – статті у наукових фахових виданнях України, 1 – стаття в зарубіжному виданні (Норвегія), 5 – матеріали конференцій.

Оцінка оформлення дисертації і змісту автореферату. Дисертація і автореферат оформлені згідно з вимогами Міністерства освіти і науки України. Зміст автореферату повністю ідентичний основним положенням дисертації. Робота виконана літературною мовою з дотриманням вимог наукового стилю, позбавлена граматичних та технічних недоліків.

Дисертаційна робота є самостійно виконаною науковою працею, а результати наукового дослідження, викладені в дисертації, отримані автором особисто.

У цілому позитивно оцінюючи науково-теоретичну і прикладну значущість дослідження **Устюжаниної Ольги Тарасівни.**, його наукову новизну та можливість використання пропозицій і рекомендацій дисертанки для вдосконалення чинного кримінально-виконавчого законодавства та практики його застосування, необхідно відзначити, що робота не позбавлена певних недоліків, містить дискусійні положення, викликає окремі зауваження, які, зокрема, полягають у такому.

1. Важливим структурним компонентом дисертаційного дослідження являється його мета, яка визначається відповідно до об'єкта та предмета дослідження, а відтак є орієнтиром усього процесу наукового пошуку здобувача. У рецензованій дисертації авторка визначає метою дослідження «...розробити кримінально-виконавчі засади функціонування ДКВС України та шляхи вдосконалення її діяльності у сфері виконання покарань». (с. дисертації та с. автореферату).

Погоджуючись з формулювання наведеної мети, оскільки вона знаходить своє відображення у двох складових дослідження, з одного боку - це розробка кримінально-виконавчих засади функціонування ДКВС України, а з іншого, шляхи вдосконалення її діяльності у сфері виконання покарань, автором на жаль, не провів певної паралелі їх тісного системного взаємозв'язку. Більше того, передача у 2016 році Міністерству юстиції України Державної пенітенціарної служби створила для ДКВС України певні проблеми у сфері виконання покарань. З огляду на це авторці дослідження бажано під час публічного захисту провести дані паралелі, що б дозволило з методологічних позицій окреслити зміст, сутність і логіку наукових гіпотез та ідей, висунутих дисертантом, а також шляхів їх підтвердження або спростування.

2. Як вже відзначалось при аналізі дисертації, її структура побудована за класичною традиційною схемою, характерною для кримінально-виконавчих досліджень. Разом з цим вважаємо, що сформований дисертантом перший розділ наукового дослідження за їх задекларованим

змістом є відносно перевантаженими, що не завжди сприяє оптимальному розміщенню наукового матеріалу. На наш погляд, у першому розділі авторці для збереження єдиного методологічного підходу до архітекtonіки змісту дисертації слід було передбачити третім підрозділом зарубіжний досвід виконання кримінальних покарань, а підрозділи 1.1. і 1.2. об'єднати, що оптимально окреслило б зміст ключових положень назви вказаного розділу дисертації.

3. У підрозділі 1.2 «Методологічні засади дослідження функціонування Державної кримінально-виконавчої служби України» досліджено методологію кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України як систему загальнонаукових та спеціально-наукових методів із визначеним алгоритмом їх застосування, а саме: діалектичного, аналізу та синтезу, історико-порівняльного, порівняльно-правового (компаративного), герменевтичного, аналітичного, феноменологічного, системно-структурного, статистичного, соціологічного (анкетування (персоналу ДКВС України) та експертних оцінок (учених, які досліджують проблеми функціонування ДКВС України)), прогностичного. Поряд з цим авторкою не наведено власне поняття методології проведеного дослідження. Не розкрито у підрозділі і методологічний плюралізм в сучасній українській кримінально-виконавчій науці який формувався шляхом панування марксистсько-ленінської методології протягом десятиліть, що і обумовило статичне трактування права. Варто пі час публічного захисту це зауваження усунути.

4. Проведений нами ґрунтовний аналіз роботи показує, що процес реформування ДКВС України перебуває у стані перманентних трансформацій, що безумовно відбивається на інститутах і нормах чинного кримінально-виконавчого законодавства та відображає стан і тенденцію виконання і відбування кримінальних покарань. Очевидно варто підтримати позицію Ольги Тарасівни на (с. 7 автореферату) про те, що завдяки функціонуванню ДКВС України, з 2005 р. почали активно розробляти особливості виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі та

довічного позбавлення волі у виправних колоніях різних рівнів безпеки, а на (с. 10 автореферату) авторка дослідження пропонує реформувати ДКВС України шляхом прийняття законів України «Про пенітенціарну систему України». Поділяючи таку позицію авторки варто зауважити, що всі спроби прийняття Верховною Радою України Закону України «Про пенітенціарну систему» закінчились більше показухою чим реальним вирішенням проблеми. Проте, з практичної сторони ми бачимо, що реформування ДКВС України іде по за межами правового поля. Це і створення приватних тюрем, і надання платних послуг у слідчих ізоляторах, і продаж виправних колоній тощо.

5. Цілком підтримуючи пропозиції авторки щодо предмета дослідження, хотілось би дізнатись про відповідність застосування поняття «кримінально-виконавчі засади» до міжнародних норм, а також про практичну значимість впровадження у вітчизняне законодавства такого поняття. Таке питання стало актуальним після передачі підюрисдикцію Міністерства юстиції України у 2016 році ДПтСУ, що начебто повинно було змінити вектор управління кримінально-виконавчою системою на новий пенітенціарний. Однак, як показує практика виконання і відбування покарань передача навпаки призвела до виникнення низки додаткових запитань. Під час публічного захисту хотілось би почути думку автора про якість вже проведених реформ та доцільність подальшої зміни організаційно-управлінської структури кримінально-виконавчої служби України.

6. Підтримуючи здобувачку в її прагненні вирішити конкретне наукове завдання щодо сучасного переосмислення кримінально-виконавчих засад функціонування ДКВС України (с. 7 автореферату) на нашу думку доцільно було б в процесі дослідження виокремити і показати саме доктринальні передумови трансформації кримінально-виконавчої системи України в пенітенціарну систему європейського зразка. Не проалізовано авторкою і Концепції реформування кримінально-виконавчої системи України, котрі заклали кримінально-виконавчі засади для утворення у 2005 р. Державної

кримінально-виконавчої служби України. Бажано під час публічного захисту даний недолік усунути.

7. У дисертаційній роботі авторкою обгрунтовується значення блоку праць інноваційного характеру, підготовлених науковою школою «Інтелект». Однак, що це за праці, і як вони вплинули реформування Державної кримінально-виконавчої служби України в авторефераті не зазначено. Дискусійним є також твердження авторки про відсутність у доктрині пенітенціарного права поняття захисту прав засуджених у місцях несвободи, що створює умови неоднозначного розуміння його змісту.

Наведені вище зауваження та дискусійні питання характеризують, насамперед, складність проблеми, що досліджується здобувачкою. Зміст дисертаційного дослідження Устюжанінової О. Т. повністю відповідає спеціальності 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право.

Загальний висновок. Виходячи зі змісту дисертації, автореферату та публікацій, вважаємо, що дисертація Устюжанінової Ольги Тарасівни «Кримінально-виконавчі засади функціонування державної кримінально-виконавчої служби України», яку подано на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право, є самостійною завершеною кваліфікаційною науковою працею, яка характеризується єдністю змісту, виконана особисто здобувачкою і свідчить про її особистий внесок у науку. В дисертації авторкою отримані нові, раніше не захищені, науково-обгрунтовані результати, які у сукупності розв'язують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для науки кримінально-виконавчого права.

Висновок. Дисертаційне дослідження **Устюжанінової Ольги Тарасівни «Кримінально-виконавчі засади функціонування державної кримінально-виконавчої служби України»**, за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право за змістом

та оформленням відповідає вимогам до кандидатських дисертацій, передбаченим пунктами 9, 11, 12, 13 та іншим положенням «Порядку присудження наукових ступенів», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567, основним вимогам до дисертацій та авторефератів дисертацій й іншим документам Міністерства освіти і науки України, а сама здобувачка заслуговує на присудження наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право.

Офіційний опонент

професор кафедри
правоохоронної та антикорупційної діяльності
Навчально-наукового інституту права
імені князя Володимира Великого
ПрАТ «Вищий навчальний заклад
«Міжрегіональна Академія управління персоналом»
доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України

І. Г. Богатирьов

9 жовтня 2020р.

